

El refugi

Mick Kitson

Traducció de Jordi Martín Lloret

Narratives

El refugi

Narratives
100

Títol original: *Sal*
Publicat per acord amb Canongate Books Ltd.
14 High Street, Edinburgh EH1 1TE

© 2018 Mick Kitson

© 2018 Jordi Martín Lloret, per la traducció

© Vladimir Serov (Getty Images), per la imatge de portada

© 9 Grup Editorial, per l'edició
Angle Editorial
c. Mallorca, 314, 1r 2a B / 08037 Barcelona
T. 93 363 08 23
www.angleeditorial.com
angle@angleeditorial.com

Disseny de col·lecció: J. Mauricio Restrepo

Primera edició: octubre de 2018
ISBN: 978-84-17214-42-5
DL B 22734-2018
Imprès a Romanyà Valls SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la incorporació a un sistema informàtic, ni la transmissió en cap forma ni per cap mitjà,
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

El refugi

Mick Kitson

Traducció de
Jordi Martín Lloret

 Angle Editorial

Paranys

La Peppa va dir «Fred», i es va quedar un moment callada. I llavors va dir «Sal fred. Tinc fred». No parlava normal, parlava fluixet, amb una veu tranquil·la que era quasi un xiuxiueig. Vaig començar a patir per si tenia hipotèrmia. Havia llegit en algun lloc que et tornes lenta i callada. Li vaig tocar l'esquena i la panxa i les tenia calentes. Llavors em va dir «Para, bollera, ets una pedòfila». I em va quedar clar que no tenia hipotèrmia.

Però feia fred. La nit més freda des que vam arribar aquí. Sabia per la meva brúixola que el vent s'havia girat cap al nord i el recer estava orientat cap al sud-est perquè aquí el vent predominant és el de l'oest. Així que el vent ens entrava per dalt fins al jaç de branques d'abet on ens havíem estirat. La Peppa no tenia barret. N'hi pensava fer un així que atrapéssim algun conill. Però encara no havia posat els paranys. Em vaig treure el barret i l'hi vaig calar a ella.

«Així millor?», li vaig xiuxiuejar a l'orelleta. Però ja s'havia tornat a adormir. Jo ara estava ben desvetllada i vaig començar a preocupar-me una mica. Solia cronometrar-me les estones de preocupació amb el rellotge del mòbil. La majoria de matins feia deu minuts, però les últimes setmanes havia

augmentat perquè hi havia molt per resoldre i planejar. Miraria d'endevinar l'hora. Devia estar a punt de fer-se de dia. Encara no hi havia llum però jo notava alguna cosa. Quasi sempre encerto l'hora que és. No sé com però era important saber-ho. Perquè per exemple la Mama i el Robert solien tornar a les onze tocases, i després d'instal·lar el pany a la porta de la Peppa solia comprovar que estava tancada i que ella era a dins dormint just abans que ells tornessin.

Els ni tan sols sabien que havia posat el pany. No sabien que havia pispat un minitrepan i dos cisells a la B&Q. Vaig arrencar les alarmes amb un tallaungles. Vaig comprar un baldó a l'ASDA gran i vaig mirar cinc youtubes abans d'instal·lar-lo. Ni tan sols van veure els foradets petitons que havia fet per a la clau, de fet la pintura de les portes del pis estava tota pelada i escrostonada. I la clau la tenia la Peppa. El Robert no hi podria entrar si ho intentava. No ho va intentar mai. Si hagués posat un pany a la porta de la meua habitació el Robert l'hauria esbotzat d'una puntada de peu i hauria despertat la Peppa. A la Mama no que no l'hauria despertat perquè quan estava borratxa i perdia el coneixement no hi havia manera de despertar-la.

I llavors encara no havia començat a entrar a l'habitació de la Peppa però jo sabia que ho faria aviat perquè ell mateix ho va dir, i la Peppa ja tenia deu anys i era a aquesta edat que havia començat amb mi.

Així que vaig pensar que m'estaria deu minuts preocupant-me. Sabia que no tardaria a clarejar. El Manual de Supervivència del SAS diu que has d'encendre un foc tan llarg com siguis tu al davant d'un recer de coberta inclinada i aixecar una barrera al darrere amb branques per reflectir l'escalfor. Encara no ho havia fet perquè no estava segura si ens queda-

ríem allà. Però allò estava prou bé. Era una petita planura que s'elevava una mica per sobre del rierol i al voltant hi havia tot de bedolls molt alts. Havíem lligat la lona a dos d'aquells arbres per fer el recer. La lona era marró camuflatge i beix amb trossos d'un blanc grogós com per als deserts. Però funcionava perquè me'n vaig allunyar corrent cap al bosc i a través dels arbres no es veia.

Tret que sabies que allà hi havia algú perquè sentia la Peppa cridant «Sal... vine a veure això!». Era un gripau i ella l'acariciava i li vaig dir «Té verí al llom per evitar que se'l mengin els depredadors».

I ella va dir «No me'l penso menjar Sal. Tu te'l pots menjar? Jo no me'l vull menjar. Li construiré una casa». I li va fer una caseta de còdols i pedretes planes i va posar el gripau a dintre. Va dir que es deia Connor, com un nen de l'escola que li agradava.

Em preocupava el foc, que la gent el veies, no tant de dia sinó de nit. Si la llenya està seca no surt gaire fum d'una petita foguera piramidal, només fumeja molt quan la llenya està humida o és massa tendra. I el vent també l'apaga. I també érem a l'Últim Gran Territori Salvatge del Regne Unit i érem exactament a vuit milles de la casa més propera, a quatre aproximadament d'un camí forestal i a cinc d'una carretera. Vaig escollir aquest lloc amb molta cura fent servir un mapa del Servei de Cartografia que havia pispat a la biblioteca, on tenen tots els mapes del Servei de Cartografia de les Illes Britàniques. Érem exactament a mitja milla bosc endins darrere d'una cresta que puja cap al cim que és a quasi 3.000 peus d'altitud. De fet amb vint-i-quatre peus més ja seria un Munro i hi hauria tot d'escaladors i carallots amb passamuntanyes pujant-hi.

Al cim no hi ha arbres però segons el mapa hi ha un cercle de pedres. La muntanya es diu alguna cosa en gaèlic i quan ho vaig demanar a la senyora Kerr em va dir que es pronunciava Magna Bra. Magna Bra. L'hi vaig dir a la Peppa i va volguer venir perquè li vaig explicar que *Magna* significa «gran» en llatí i com que *bra* en anglès també són sostenidors li va encantar i no parava de repetir tocant-se els pitets «Magna Bra... Magna Bra». És una porqueta i li agrada veure renegar la senyora Kerr.

Però a la nit es veia brillar el foc de lluny. No per la banda de la lona sinó per l'altra. Així que vaig pensar que si aixecava la barrera que diuen en el manual taparia la llum de nit cap a l'est. No sé per quin costat vindrien si vinguessin fins aquí a buscar-nos però podria ser que vinguessin per l'est. L'auto-pista és a l'est d'aquí i és la que ells agafarien si vinguessin. Però no crec que puguin saber que som aquí.

Després de l'estona de preocupació vaig decidir aixecar la barrera avui i encabat posar els paranys. Vaig pensar que ens quedava menjar per a dos dies més. O per a tres, si jo no menjo i la Peppa sí. Així que també necessitàvem començar a caçar. Tenia l'escopeta d'aire comprimit del Robert. Era curta i es carrega com si fos una manxa. Disparava perdigons del 22 i en tenia dues llaunes. No pensava deixar-l'hi a la Peppa no fos cas que se li disparés per accident i ella o jo prenguéssim mal. Però jo tinc bona punteria. Vaig practicar al rebedor del pis i vaig trobar la manera d'ajustar la mira com si fos la parabellum de més abast. També vaig mirar un youtube sobre el tema, tres dies abans de marxar. Amb set càrregues d'aire pot travessar 9 mm de contraplacat. L'he portada dins un estoig de pal d'hoquei amb cremallera que vaig trobar als vestidors de l'escola.

Ja clarejava. Aquí a l'octubre això significa que devia ser un quart i mig de vuit del matí. La Peppa continuava dormint dins el sac i vaig sortir-ne arrossegant-me amb compte per no despertar-la. Les fulles que havien caigut eren d'un groc clar i brillaven amb la llum del sol que s'escolava entre els arbres. Els bedolls també brillaven. El bedoll és blanc i aniria bé per a la barrera perquè el blanc reflecteix la llum i la calor. Vaig tornar a ventar les brases i hi vaig afegir uns quants branquillons de punta inflamable. A la nit també en vaig posar un munt a assecar sobre una pedra plana, i així que es va encendre vaig aixecar-hi una piràmide a sobre. Xiulava i fumejava i vaig agafar el marc d'acer, el vaig posar a sobre i hi vaig posar a bullir la tetereta. Teníem bossetes de te, llet UHT i tubets de sucre del McDonald's. Moltíssims.

Ja havia sortit el sol i la llum es filtrava a través dels arbres i el vapor s'aixecava del terra de fusta en petits filets blancs. Hi havia esclats diminuts de gebre a les vores de les fulles i als branquillons i el vent havia amainat tant que el fum pujava recte entre els arbres. Tot era silenci, només la fressa del foc. Llavors vaig sentir els ocells i els gralls dels corbs. Res més. Cap remor de carretera o de trànsit o rodes. Ni cops ni xiulets. Ni tele. Ningú cridant.

Tenia quatre paranys fets de filferro trenat amb unes anelles petites i daurades on el filferro feia un llaç escorredor i cordill verd subjecte a un pal foradat. Els poses en camins per on passen conills i els hi deixes tota la nit. Ho havia vist fer a YouTube en un canal de supervivència. Semblava fàcil i el conill era mort quan hi tornaves. Però no em faria res matar-ne un. No n'havia mort mai cap. Ni res més a part del Robert.

El vídeo deia que els havies d'enterrar unes quantes hores per eliminar-ne l'olor humana, així que vaig gratar les fulles

i vaig treure els paranys de la motxilla de la Peppa i els vaig colgar. Els vaig comprar en una botiga de pesca del poble amb els diners que vaig treure d'una de les targetes del Robert. El Robert sempre portava targetes quan tornava d'allà on anava. I jo les hi pispava quan dormia la mona.

Una cosa bona de la Mama i el Robert era que no notaven mai res. Si alguna cosa canviava o es movia de lloc ells ni se n'adonaven. Jo sabia on era tot a la meva habitació i a la resta del pis. Sabia quantes tasses teníem, quantes culleres. Sabia quanta llet hi havia i quant de detergent per rentar els plats. M'ho apuntava sempre. Ho havia fet des que era petita. Em fixava en les coses que hi havia i on eren i també quan es movien o canviaven o desapareixien. La Mama i el Robert no veien res.

La Mama era la pitjor dels dos. Fins i tot les seves llaunes —no sabia mai quantes n'hi quedaven. Jo sí. Les hi amagava i ella ni s'adonava que a la nevera només en quedaven dues en comptes de tres. A vegades ja li estava bé si només en tenia dues. Jo me n'havia adonat ja feia anys, n'hi amagava un parell i només n'hi deixava dues, i així quan tornava i en volia una li deia només te'n queden dues. I llavors ella feia em pensava que en tenia un paquet de quatre, i jo feia ja te les deus haver begut. I ella deia suposo. Quan la Peppa va començar a pispar-li els cigarros tampoc se'n va adonar.

I el Robert tampoc no va notar res, perquè quasi sempre anava borratxo o fumat o totes dues coses alhora, i tot i que mirava les coses atentament i força estona no veia mai si faltava res o si jo havia mogut o comprat res. El Robert sempre tenia els ulls mig tancats com si el molestés la llum i sempre els tenia vermells del mal i de l'herba. I el poc de blanc que encara se li veia era groc.

La lona, el ganivet de caça, la tetera i fins i tot les vambes de la Peppa ens havien arribat per correu, tot comprat per Amazon i amb les targetes pispades que el Robert portava i guardava al calaix de la seva tauleta de nit. Jo anava amb compte quan li pispava les targetes o li agafava la cartera. Una vegada que estava grogui, estirat al sofà, vaig intentar estirar-l'hi de la butxaca de darrere i es va mig despertar i em va agafar i em va dir «Que vols que et talli les putes mans?», i va tornar a caure adormit i aleshores ja l'hi vaig poguer agafar.

L'única cosa que no perdia d'ull era jo. «Tot bé, reina?», em deia. Una vegada va dir que jo era la seva filla a un paio de la parada de fregits. Jo volia dir «Què collons dius?», però ell es feia l'important i m'envoltava amb el braç i feia «Aquesta és la meva nena Sal». Com que si hi deia res després seria pitjor em limitava a callar i a mirar el paio.

La Peppa es va despertar i va dir «Encara hi és en Connor Sal?». I ho vaig anar a veure i vaig aixecar la pedra de sobre de la seva caseta. I sí que hi era. Allà sota hi estava bé i humit amb el fang i les fulles. La Peppa va dir «Genial!», i va sortir d'un bot del sac i es va començar a posar les vambes. Costaven vuitanta-quatre lliures a Amazon i tenen sola Vibram que és la millor per caminar i escalar.

Crec que corrent la Peppa és la més ràpida del món. Té unes cames llarguíssimes i corre com un llamp. Era més ràpida que cap dels nois de l'escola, fins i tot els més grans que ella. De fet ho fa tot ràpid. O s'està quieta com una pedra o va molt ràpid. Menja ràpid i parla ràpid.

I la Peppa s'ho menja tot, i SEMPRE té gana. Quan érem petites teníem molta gana perquè la Mama passava el dia fora o borratxa o no teníem diners i la Peppa anava a altres pisos del carrer a demanar menjar. Va aprendre a menjar de

tot, no com la majoria de nanos, que odien la verdura i només volen patates fregides.

Però la Peppa pidolava patates a la parada de fregits i demanava menjar als nanos de l'escola. I als mestres. I al final li vaig dir que parés i li vaig haver de comprar menjar perquè si els altres ho xerraven vindrien els de serveis socials i se'ns emportarien. Els de serveis socials sempre s'emportaven els nanos i els separaven. Així que no vaig dir res a ningú i la Mama ja ens va advertir que se'ns emportarien i acabaríem separades. Així que pispava molt de menjar per a ella, i li pillava bosses d'amanida i pastanagues i una vegada una remolatxa en una bossa de plàstic que ja estava bullida i li va encantar, i va deixar de pidolar menjar i ja no ens van denunciar a serveis socials.

I quan el Robert va començar a molestar-me em va dir que si ho xerrava, fins i tot si ho xerrava a la Mama, se'ns emportarien i ens separarien. Va dir que la Peppa seria acollida i adoptada per una família africana perquè ella és mig africana i que a mi m'adoptarien uns vells i no estaríem juntes. Però això ja no passarà.

Menjar de tot com la Peppa està bé per sobreviure però no si tens gana tot el dia com ella. I com que em va dir «Em moro de gana Sal» jo li vaig donar una mica de pastís Dundee i quatre galetes belVita i li vaig dir «Caçarem conills», i ella va preguntar «Per menjar?», i jo vaig contestar «Sí» i ella va dir «Bé».

Va donar una ullada al Connor sota les pedres i el va agafar i se'l va posar al palmell i li va començar a parlar. Li va dir com ens dèiem i d'on veníem i per què érem al bosc. Encabat el va desar a la seva caseta i es va posar la seva Helly Hansen.

Els conills no hibernen i n'hi ha molts al bosc de Galloway,

i la majoria viuen en llodrigueres al peu dels turons i els costers on el terra està tot recobert d'herba i matolls. L'herba és el que més mengen i no pas l'enciam o les pastanagues com el Peter Rabbit a la tele. Era tardor i en la majoria de webs hi deia que estarien actius i que calia buscar camins enmig de l'herba per posar els paranys. Jo no havia posat mai cap parany ni havia escorxat o esbudellat cap conill, però ho havia vist fer moltes vegades a YouTube.

Vaig treure els paranys de sota el fang i les fulles i me'ls vaig posar a la butxaca de l'abric. Portava el ganivet dins una funda enfilada al cinturó.

Vam baixar del refugi vorejant el rierol, el vam travessar per una passera de pedres i vam pujar per un pendent on els arbres eren més escadussers i hi havia tot d'herba i falgueres. La Peppa corria. Les falgueres ja es tornaven marrons, però encara estaven prou altes i ella s'hi va perdre i de tant en tant veia com una fletxa el vermell de la seva cabellera. Jo mirava el terra buscant-hi camins. Hi havia corriols fets per animals i vaig veure petjades de cérvols al fang i altres empremtes que després vaig haver de consultar al Manual de Supervivència del SAS. Vam continuar pujant fins que el terreny es va fer pla i una mica més endavant hi havia un altre pendent llarg que baixava cap al llac al fons. La Peppa va sortir disparada pendent avall i jo volia impedir-li que espantés res però quan corria així no hi havia qui l'aturés. Jo ja l'havia vist així d'embalada altres vegades, saltant per sobre de troncs i soques de falgueres, corrent veloç i suau com si anés sobre rodes. Llavors es va aturar en sec a mig camí i va cridar «Sal!».

Vaig baixar cap a ella on els arbres ja havien clarejat, la majoria bedolls i roures vells, alguns amb unes branques més gruixudes que jo que penjaven fins a l'herba. Ella era al costat

d'una pedra grossa i grisa que sobresortia de l'herba. I apuntava amb el dit cap avall al seu davant. «Mira», va dir.

Eren forats de conill, tres, i amb tot d'excrements al voltant. I quan vaig mirar en vaig veure més, alguns una mica més amunt a prop d'un roure i els forats estaven recoberts de serrells d'herba. En total n'hi havia nou, alguns estaven abandonats sense excrements i d'altres tenien a fora unes piles de fang fresc i fosc allà on els conills havien estat excavant. Es veien caminois que arrencaven dels forats, petits solcs més clarets per damunt l'herba. La majoria baixaven pel pendent cap al llac. Com més baixaves més verda i espessa era l'herba i menys arbres i falgueres hi havia.

«És un cau» vaig dir.

«Doncs posa-hi els paranys» va dir la Peppa.

«No es poden posar paranys tan a prop del cau, els vorejaran. El Bear Grylls diu que t'has d'allunyar del cau seguint un dels camins i posar els paranys una mica lluny».

«Jo el vaig veure aquell programa i no en va caçar ni un! Va haver de comprar un conill per cuinar-lo. Carallot» va dir.

Tenia raó però igualment ell sap el que fa perquè va estar al SAS i ha sobreviscut a tot arreu i es fica en pantans i en llacs congelats encara que no calgui. Però és un carallot tot i que potser és perquè és un pijo i és anglès. La majoria d'aquesta gent de supervivència que surt a la tele són pijos i anglesos com el Ray Means i l'Ed Stafford i la majoria de pijos anglesos són carallots. Però jo m'havia comprat per Amazon un ganivet del Bear Grylls i era genial, el mateix que utilitzava ell, d'espiga completa.

«No li diguis carallot al Bear» vaig dir.

I va tornar a dir «Carallot» i va arrencar a córrer muntanya avall.

Jo vaig triar un caminói i el vaig seguir a través de més falgueres marronoses, no vaig parar de mirar enrere a la pedra i uns cinquanta metres més avall vaig arribar a un tros on només hi havia herba i era aquella herba de brins gruixuts i vellutats que és verd clar i el caminói hi passava just pel mig. Llavors vaig sentir la Peppa cridar «Un conill!», i ja tornava corrent muntanya amunt cap a mi empaitant-lo. Va travessar les falgueres i va sortir a la clariana on era jo amb la Peppa quasi al damunt, però va girar de sobte en veure'm. La Peppa feia la cara que fa sempre quan corre, com si es mossegués el llavi de baix i s'amagués la llengua sota el llavi. Quan el conill es va desviar ella també va intentar canviar de direcció però anava tan ràpid que va caure rodolant sobre una falguera, que es va esberlar amb un esclafit.

«Cabró» va dir.

Jo vaig dir «Ves a aquell arbre i agafa uns quants branquillons», i ella va sortir corrent cap al roure. Els branquillons són necessaris per mantenir el parany obert sobre el camí i l'has de posar a un pam per damunt de terra perquè quedi a l'altura del cap del conill. Vaig treure el primer parany i el vaig fregar amb una mica de fang per dissimular l'olor humana, tot i que els conills no tenen un olfacte tan agut com les rates o els talps, ells el que tenen fi és l'oïda i es comuniquen picant a terra per advertir-se dels perills els uns als altres. I com que també tenen bona vista vaig embolicar tot el filferro brillant amb brins llargs d'herba per camuflar-lo més.

Quan la Peppa va tornar amb els branquillons els vaig plantar a terra, vaig obrir el parany de marge a marge del caminói i encabat vaig clavar el pal amb el mànec del ganyivet. La Peppa va dir «Amb això n'agafarem algun?», i jo vaig

contestar «I tant que sí. L'haurem de deixar tota la nit, però n'agafarem un».

I jo m'ho creia perquè si creus que una cosa passarà acaba passant, així que has d'anar amb compte amb el que creus que passarà. Jo creia que aturaria el Robert i salvaria la Mama durant quasi un any i és el que vaig fer.

Posem tres paranys més, un al caminó que havíem seguit cap avall i dos més en un altre que anava paral·lel al llac de baix. Llavors ens vam apartar molt de la zona on jo pensava que eren els conills per no fer-los baixar espantats cap al llac.

La Peppa va dir «Baixem al llac», i va començar a baixar entremig de les falgueres i els arbres cap a l'aigua. Vaig provar d'estimar quants metres hi devia haver des d'on era jo fins al llac. Vaig estimar que n'hi devia haver setanta, i sabia que una gambada meva feia noranta centímetres perquè l'havia mesurat. Així que vaig calcular que si feia setanta-set gambades baixant recte allò ja eren més o menys setanta metres. (7.000 centímetres entre 90 són aproximadament 77,7.) Aquesta és una de les coses que vaig aprendre a fer, estimar distàncies, i soc bona en mates i em sé les taules de multiplicar i sé dividir mentalment. Així que si ho necessito puc calcular a quina distància és una cosa o quant de temps tardarà a arribar fins a mi i això és important per sobreviure. Vaig fer setanta-set gambades recte avall i vaig arribar a la vora del llac i a la platgeta de pedres planes i l'aigua era a uns cinquanta centímetres del punt en què m'havia aturat, cosa que no estava gens malament.

El llac era allargat i feia revolt de manera que des de la platja no se'n veia el final com des de dalt. Els arbres arribaven fins a l'aigua tot al voltant excepte a la part on érem. Hi havia una platgeta i per l'angle del pendent darrere meu

vaig estimar que hi devia haver un metre i mig de fondària els primers tres metres, tot i que no ho pots saber del cert perquè hi podia haver clots o barrancs sota l'aigua i llavors seria més fondo. Estava quiet i tranquil. El vent del nord havia amainat des del matí i l'aigua era com una làmina de vidre o d'acer molt ben polit. Era d'un marró groguenc però s'aclariria força més endins perquè en quasi tres setmanes no havia plogut gaire en aquella zona. Ho havia mirat cada dia abans d'anar-hi.

La Peppa mirava d'aguantar l'equilibri a uns tres metres de la vora sobre una roca a la qual havia saltat des d'una passera de pedretes que arrencava de la platja.

«Ei, Peppa, no et mullis les vambes» li vaig dir.

«No. Ei Sal aquí hi ha peixos... uns peixets ratllats i petítions».

De fet sí que es podia mullar les vambes perquè eren de Gore-Tex, que és al mateix temps impermeable i transpirable, però si els hi entrava aigua a dins les hauríem d'eixugar al foc o seria perillós portar-les massa estona perquè podien causar peu d'atleta i altres infeccions micòtiques. Havíem d'anar amb compte amb les infeccions, li vaig haver de dir.

Fins i tot amb els talls petítions i les esgarrinxades, perquè només tenia quatre pastilles d'amoxicil·lina que havia trobat a l'armariet del lavabo. A la meua farmaciola de primers auxilis hi portava tiretes, iode, cotó, dues benes, imperdibles, tisoires, crema Savlon i uns quants antidepressius anomenats Citalopram 30. Vaig pensar que potser ens serien útils si la Peppa es deprimia com la Mama. A la Mama no li van servir de res però això podria ser perquè estava sempre tan borratxa que no li feien efecte. Com això que diuen, que no pots barrejar antibiòtics amb alcohol perquè l'alcohol impedeix que els

antibiòtics matins els bacteris que causen les infeccions. Però nosaltres no en teníem d'alcohol ni en tindríem, ni tan sols per a finalitats mèdiques.

També tenia paracetamol, ibuprofèn amb codeïna, que és el millor analgèsic disponible sense recepta, per si preniem mal o ens fèiem un esquinç o ens torçàvem el turmell o a mi em baixava la regla i em feia mal. Vam estudiar la regla a sisè i jo ara tinc tretze anys que és l'edat a la qual diuen que et comença a baixar. A mi encara no m'havia baixat però preparar-se per a possibles problemes és una part important de la supervivència. També podíem fer servir un tipus de molsa que es diu esfagne, que n'hi havia pertot arreu, com a antisèptic per a les ferides com feien a la Primera Guerra Mundial.

Els peixets petits eren perques. El llac té un nom gaèlic com ara Dubna Da i té lluços de riu, perques, truites i anguilles. Tot això ho pensàvem pescar amb la canya que li havia pispat al Robert. Igualment el més segur era que ell també l'hagués pispada.

Era una canya giratòria telescòpica de 10 peus amb un porta-rodets de rosca i el rodet era un Shimano carregat amb llinya de 10 lliures. També tenia més material de pesca. Hams de 10 i 12 grams, ploms perdigó tallats mida BB i unes quantes culleretes giratòries per a truites en un paquet de plàstic que havia pispat a la botiga. I també tenia dos cimbells per a lluç de riu i tres filferros, que es necessiten perquè els lluços no roseguin la llinya.

A l'estiu a vegades el Robert baixava a la resclosa a pescar verats i una vegada en va portar tres i la Mama va xisclar i ell no sabia esbudellar-los ni cuinar-los i es va quedar allà plantat brandant-los davant la Mama, que no parava de xisclar i de cridar «A prendre pel cul tu i els peixos!».

Així que vaig mirar un youtube i encabat els vaig esbude-llar i els vaig cuinar amb sal i jo i la Peppa ens els vam menjar mentre la Mama i el Robert eren al Fishermen's. I eren deli- ciosos i tenien un gust dolç.

Ara el sol ja era ben amunt i ens escalfava i la Peppa va sal- tar per les pedres fins a la platja, es va abaixar la cremallera de la Helly Hansen i la va llançar a les roques i va saltar a l'herba i va començar a estirar-la i a bolcar rocs i pedretes.

Amb només deu anys és quasi tan alta com jo i té la pell de color de mel fosca i al sol sembla d'or. Té els cabells arriassats i afro i és pèl-roja i té pigues. Crec que serà una dona molt, molt guapa. Té les dents molt blanques i li agrada rentar-se- les i mossegar-hi coses. Va mossegar-li la mà al Robert un dia que ell estava pegant a la Mama i d'una plantofada la va enviar a l'altra punta de l'habitació i li va dir puteta i jo m'hi vaig tirar a sobre perquè ell no li tornés a pegar i em va clavar dues puntades de peu a l'esquena i em va sortir un blau que es va tornar morat i després groc i vaig tornar a faltar a escola.

Faltava molt a escola i em preocupava que m'enviessin el paio de les campanes per fer-m'hi anar però no me'l van en- viar mai. El nostre pis era a la segona planta de la Linlithgow House. Hi ha tres blocs que tenen noms de palaus reials dalt d'un turó que queda per damunt del poble i des del balcó es veu la resclosa i el mar. Els altres dos blocs al voltant del pati es diuen Falkland i Scone. S'havien carregat el pany del nostre i per entrar-hi n'hi havia prou d'empènyer amb l'espatlla la porta de baix. L'entrada era blau cel i feia pudor de pixum i a vegades hi dormien ionquis a sota del primer tram d'escalas de ciment.

La Peppa va deixar de plorar al mateix temps que jo quan tenia vuit anys i cap de les dues hem tornat a plorar des d'aleshores. Quan està emprenyada mira cap avall i es mos-

sega el llavi de baix com quan corre i quan està trista li faig un bressol amb els braços i la gronxo una estona.

Va cridar «Sal... cuc!», i va aixecar enlaire una arenícola que havia trobat. Les arenícoles són un esquer molt bo per a les perques i les truites i no se solen trobar en sòls àcids com l'àrea on nosaltres estàvem sobrevisquent. La Peppa va tornar a saltironar per les pedres fins a la roca grossa submergida al llac i va allargar la mà amb el cuc penjant-li entre els dits per sobre de l'aigua. Va cridar «A veure si l'agafa...», i va deixar que la punta entrés a l'aigua. Li estava a punt de dir que sense ham no faria res quan es va formar un remolí en l'aigua i es va emportar el cuc i la Peppa va cridar «Que cabró!» i em va mirar amb els ulls esbatanats i la boca ben oberta. «L'ha agafat! Era gros, Sal. Dona'm un altre cuc!»

Per primer cop des que érem allà vaig trobar a faltar el meu mòbil. M'hauria agradat filmar-la ajupida al sol sobre aquella roca enmig de l'aigua plana i cristal·lina tota radiant i contenta. Vaig decidir recordar-ho allà mateix dins el meu cap per si no tornava a passar. Tenia el sol a la cara i va cridar «S'hi està bé aquí vitat?».

I jo li vaig contestar «Sí», i vaig anar a l'herba i em vaig posar a arrencar mates per mirar de trobar un cuc. M'hi vaig estar una bona estona i el que vaig trobar sota un roc era pla i vermellós i no sé de quina espècie era. Vaig saltar per les pedretes i vaig pujar a la roca grossa al seu costat i ella ja era una experta i va agafar el cuc i va dir amb una veu cantaire «... l'aguantes així penjant i deixes que el peixet li vegi la cua dins l'aigua...».

Vaig dir «Que tenia taques o ratlles?».

I ella va contestar «Taqes. Unes taques grosses vermelles i daurades. Què és això?».

«Una truita» vaig dir jo.

«I això es menja?».

«Sí. També les podem pescar amb esquers de cullera giratòria».

«Hauríem d'haver portat la canya. Per què es menja els esquers?».

«No se'ls menja, es pensa que són preses».

«Però si són metàl·lics».

«Ja, però brillen i semblen peixets petits quan els fas girar».

Se'm va quedar mirant. «Ho saps tot, tu» va dir.

«Doncs sí» vaig dir jo.

Però la truita grossa no va tornar i vam deixar caure el cuc a un costat de la roca i vam veure com una perca petitona saltava i se l'emportava. Aquell era un bon lloc per pescar i l'endemà hi tornariem amb la canya.

Vam tornar a pujar el turó amb el sol ja ben amunt. La Peppa va caminar fins que vam arribar a la clariana de les falgueres on l'herba era més verda i espessa i havíem posat un parany. Dos conills van sortir de l'herba davant nostre i van arrencar a córrer disparats cap a la llodriguera i la Peppa va arrencar a córrer darrere seu. La vaig veure saltant a través de les falgueres amb els conills, dues taques marrons per davant seu amb els culs blancs llampegant.

Llavors la Peppa es va aturar en sec i em va cridar que hi havia un conill en un dels paranys. Va dir «Sal. Sal mira!», i jo vaig córrer cap a la clariana.

Era un conill gros i llarg ben atrapat pel coll que no parava de remenar-se i espeternegar contra el cordill i el pal. La Peppa va dir «L'he caçat jo. L'he vist entrar-hi. Hi ha sang!».

Una anella fosca de sang li emergia del coll on el filferro

l'estrenyia fort com un cabdell, la sang va començar a ruixar i a fuetejar-me en gotellades intermitents mentre el conill es-peternegava i em vaig agenollar al seu costat. Jo no he mort mai res a part del Robert però no m'amoïnava i aquella seria la nostra primera peça de caça per sobreviure i a més ho havia vist fer un munt de vegades a la tele i a YouTube. Vaig agafar el conill pel coll i el vaig aixecar mentre estirava el pal per arrencar-lo de terra. Deixava anar un xiscle agut com si fos una xiuladissa d'aire. Vaig estrènyer el coll i el cabdell del parany i em vaig notar als dits la sang que brollava calenta. Llavors li vaig sostenir les potes de darrere que no paraven de moure's i les vaig agafar amb l'altra mà i vaig estirar tant com vaig poder fins que vaig notar un esclafit sota els dits al voltant del coll i el conill va xiular i es va quedar rígid i se'm va desplo-mar a les mans.

La Peppa va dir «Collons».

I jo vaig dir «No reneguis». Vaig deixar caure el conill a l'herba i encara es va sacsejar en tocar a terra però encabat ja es va quedar quiet. Era un mascle ben gros. Molta carn i una gran primera caça per a nosaltres. Em sentia genial.

La Peppa li va acariciar el pèl. Va dir «Està calent. És noi o noia?».

«Mascle o femella» vaig corregir.

«Sí, ja. Mascle o femella?».

«Mascle. I serà el nostre sopar».

«L'he caçat jo vitat?».

«I tant. L'has guiat com els sioux amb els búfals».

«Ah sí? Explica-m'ho».

«Ja t'ho explicaré després. Quan anem a dormir».

«D'acord».

Vam tornar a pujar el turó cap al bosc i el rierol i jo portava

el conill per les potes i pesava. Llavors vaig recordar que s'han de despixumar, així que el vaig sostenir pel cap i li vaig passar la mà pel costat i per l'estómac i el pixum li va regalimar entre les potes.